

[Aksel Larsen.]

regeringen vil gennemføre, det er ikke det samme, som det ærede medlem hr. H. C. Hansens parti har godkendt at regeringen gennemfører. Jeg ved naturligvis godt, hvorfor det ærede medlem hr. H. C. Hansen, der har konciperet denne dagsorden — for det er jo ham, der er hovedordføreren for de samvirkende regeringspartier i dag —, jeg ved godt, hvorfor det ærede medlem hr. H. C. Hansen har begået det lille falskneri at skrive 1953 i stedet for 1952; fordi så skal kamelen blive lettere at sluge for de socialdemokratiske vælgere, man skal tro, at det ligger dog 1¼ år ud i fremtiden. Det, der er sandheden, er, at de soldater, der indkaldes i maj 1952, skal have 18 måneders tjenestetid, og ikke de soldater, der indkaldes i maj 1953. Ja, de skal også have det, men de er ikke det første hold, der får det. Jeg ved altså godt, hvorfor man har lavet dette og skrevet et 3-tal i stedet for et 2-tal, det viser, hvor dårlig samvittigheden er, men jeg vil samtidig have lov til juridisk-formalistisk at hævde, at vedtager man dagsordenen med denne formulering, så har regeringen ikke tilladelse til at give de soldater, der indkaldes til tjeneste i maj 1952, 18 måneders tjenestetid.

Hvad det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s dagsorden angår, synes jeg, at det ærede medlem skulle have ladet være med at foreslå den. Jeg synes, det ærede medlem skulle have ladet være med det, fordi de synspunkter, han har fremført i debatten, og de synspunkter, det radikale ventre har fremført i alle de debatter, vi har haft om dette spørgsmål, fuldtud dækkes af det dagsordensforslag, jeg har fremsat. Jeg ved også godt, hvorfor det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har følt sig forpligtet til at skrive en anden dagsorden — fordi han endnu mener, at selvom man har fælles synspunkter; fælles politik i dette afgørende spørgsmål, så går det dog ikke an, at de radikale lader sig se i stue med kommunisterne. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) og hans partifæller skulle forsøge at se den kendsgerning i øjnene, at de kan gøre, hvad de kan for ligesom at lægge luft mellem sig og os, de bliver alligevel slået i hartkorn med os af Atlantpagttilhængerne. De skal endvidere gøre sig klart, at hvis man skal få ændret den uheldsvangre udenrigspolitik og dermed forbundne oprustningspolitik, Danmark bedriver, så må alle, som er modstandere af den, finde sammen, arbejde sammen. Det er betingelsen for, at den ændres.

Det generer aldeles ikke os personlig, at

det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har så travlt med offentligt at demonstrere, at han går ikke arm i arm med kommunisterne, men det, der er realiteten, enten man vil ses offentligt sammen med os eller ikke, er, at de politiske kræfter herhjemme, som er modstandere af Atlantpagten og modstandere af den politik, der vælter byrder over på befolkningen og kan bringe de forfærdeligste ulykker over Danmark, disse kræfter kan, bør og må arbejde sammen. Vi ved godt allesammen i denne sal, at det store flertal i det danske folk er modstandere af Atlantpagten, af oprustningen og af de 18 måneders tjenestetid. Forsåvidt er det forfærdende at høre, at ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Elgaard, står op og siger, at han og hans parti gerne stemmer for de 18 måneder. Det ærede medlem hr. Elgaard skulle gå ud til venstres vælgere ude på landet; han skal lede med lygte for at finde et blot nogenlunde anseligt antal, som på nogen måde er begejstret for denne politik og for de 18 måneders tjenestetid. Han vil få at vide, at flertallet af de landbrugere, der stemmer venstre, er modstandere af Atlantpagten og oprustningen. Som det er ude på landet; sådan er det også i byerne. Flertallet er modstandere af den politik, som tre partier her i tinget nu vil drive videre et skridt mod afgrunden; men skal man samle og aktivisere dette befolkningsflertal til at ændre landets politik — og det er den eneste mulighed, vi har for at få ændret landets politik —, så må de bevidste politiske kræfter, der kan se, hvilken forfærdende politik regeringen og rigsdagsflertallet driver, arbejde sammen. Det er betingelsen for, at de kan nå deres mål.

(Kort bemærkning).

Inger Merete Nordentoft: Når finansministeren sagde, at han kom med de udtalelser, han refererede her, på mødet, så er det ganske sikkert rigtigt, men det var ikke dem, der gjorde det stærkeste indtryk på mig, jeg tror heller ikke på de andre mødedeltagere. Det var finansministerens motivering for at komme til mødet, og det er den motivering, der bragte finansministeren og de andre mennesker til dette møde, der i dag giver mulighed for at hindre en krig: jo flere mennesker der verden over vil komme sammen og drøfte og diskutere tingene, selvom de står på forskelligt grundlag, ud fra den erkendelse, at vi skal leve sammen, og vi skal leve sammen, uden at det kommer til krigsudbrud, jo større er sandsynligheden